

”Nødderne knækker vi stadig selv” lod det i kor fra arbejdsgivernes og arbejdernes hovedorganisationer i 1972, da danskerne blev lokket og truet til at stemme sig ind i EF – som i dag er blevet til den gryende supermagt, EU, der med stor iver blander sig i alle livets forhold for indbyggere indenfor unionens område – og helst også udenfor, hvis det står til flertallet af EU-politikere i Bruxelles.

Men nødderne knækkes ikke af parterne på arbejdsmarkedet selv. Det gør de ikke, når der er trepartsforhandlinger, hvor arbejdsgivernes og arbejdernes organisationer udgør to af parterne og den tredje part udgøres af regeringen, direkte og indirekte landets største arbejdsgiver.

Men nødderne knækkes heller ikke selv af fagbevægelse og arbejdsgivere i det daglige. Med EU-direktiver indskrevet i overenskomsterne, beskæres den ellers så lovpriste danske arbejdsmarkeds-models beslutningsdygtighed dag for dag.

Og nye begrænsninger sniger sig konstant ind på den demokratiske indflydelse på vores egen hverdag, som nogen af os måske ellers troede vi havde sikret for tid og evighed, gennem de sidste hundrede års faglige og politiske kampe.

Med CETA-aftalen mellem EU og Canada, der også handler om alt andet end frihandel, er der lagt op til at store selskaber, med base i Nordamerika, kan anlægge sag mod f.eks. Danmark, hvis ny dansk lovgivning begrænser firmaernes omsætning og indtjening. Det kan f.eks. være nye regler, der skal sikre arbejdsmiljøet, forbrugersikkerheden eller måske beskytte naturen mod unødvendig forurening. Og hvis CETA-aftalens storebror, TTIP-aftalen, mellem EU og USA bliver til frygtelig virkelighed, fortsætter vi endnu længere ned af den udemokratiske glidebane.

EU's forsøg på at sikre arbejdsgivernes globale magt over stadig større dele af samfundslivet er den største aktuelle trussel mod vundne demokratiske og sociale rettigheder her og nu. Truslen mod muligheden for et trygt og værdigt liv kommer ikke fra fjerne lande, som EU og NATO dæmoniserer. Den kommer heller ikke fra de strømme af flygtninge og indvandrere, som EU's og USA's udenrigspolitik har sat i bevægelse. Små ubetydelige, underjordiske grupper i vort samfund og deres terroranslag udgør heller ikke nogen reel trussel.

EU og NATO er generelt de største trusler mod fred, velfærd og demokrati overalt i verden. Når politikerne i EU og NATO taler sødt om sikring af demokrati i fjerne lande på kloden er det i virkeligheden sikring af det uhindrede marked for arbejdsgiverne til at købe og sælge deres varer og til at ansætte arbejdere billigst muligt uanset landegrænser, de taler om. På samme måde, når de samme politikere i EU og NATO taler sødt om sikring af menneskerettighederne, er det ene og alene arbejdsgivernes ejendomsret over virksomhederne og deres overskud, som tales om.

Krænkes spekulanternes mulighed for uhindret fortjeneste, står intet i vejen for nye krige med EU-politikernes velsignelse. EU er lige så lidt som NATO et fredens projekt. EU-politikeres krigsiver har de seneste år været med til at sikre krige i Libyen, Syrien og Ukraine. Derfor er modstand mod krig - og modstand mod EU og NATO - to sider af samme sag. Det er glædeligt at der her i Aarhus er en stærk og synlig fredsbevægelse, Aarhus mod Krig og Terror, som også er at se på pladsen her den 1. maj.